Rovatok
- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés
Keresés

Hírlevél
Iratkozzon fel hírlevelünkre!
Email cím: *
Feliratkozás
Leiratkozás
Beküldés

Belépés
Felhasználói név: *
Jelszó: *
Belépés
- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció
- **Friss tartalom**
- **Hírolvasó**

Címlap

Prof. Robert Faurisson: A revizionizmus győzelmei

antidogma.hu, p, 2007/12/28 - 16:31 Soá-mánia

A revizionisták győzelmei

Mahmud Ahmadinezsád elnöknek

Azoknak, akik a lelkiismeretükért raboskodnak: Ernst Zündelnek, Germar Rudolfnak, Horst Mahlernek
Arthur Butznak, Fred Leuchternek, Barbara Kulaszkának, Ahmed Raminak, Gerd Honsiknak, Heinz Koppénak

Összefoglaló:
A nürnbergi perben (1945-1946) a győztesek bírósága azzal vádolta meg a legyőzött Németországot, hogy
1) elrendelte és kitervelte az európai zsidók kiirtását;
2) ebből a célból „gázkamráknak" nevezett tömegpusztító fegyvereket alkotott és használt;
3) lényegében ezekkel a fegyverekkel, de más módszerekkel is hatmillió zsidó halálát okozta.
E hármas vádpont alátámasztására, amelyet azóta a teljes nyugati média átvett, egyetlen olyan bizonyítékot sem produkáltak, amely kiállta volna a vizsgálódás próbáját. Robert Faurisson professzor 1980-ban megállapította, hogy az állítólagos hitleri gázkamrák és a zsidók állítólagos megsemmisítése egy és ugyanazon történelmi hazugság alkotóelemei, amely egy gigantikus politikai-pénzügyi csalást tett lehetővé, amelynek fő haszonélvezői Izrael Állam és a nemzetközi cionizmus, fő áldozatai pedig a német nép – kivéve a vezetőit – és az egész palesztin nép.
Ezt a konklúzióját Faurisson professzor 2006-ban is teljességében fenntartja. Majdnem hatvan év alatt a revizionisták, kezdve a francia Maurice Bardèche-sel és Paul Rassinier-vel, történelmi és tudományos szempontból sorozatosan látványos győzelmeket arattak ellenfeleiken. Az alábbiakban ebből az 1951-től napjainkig tartó sorozatból ragadunk ki húsz példát.

A revizionizmus nem egy ideológia, hanem olyan módszer, amelyet a történelmi valóság keresése inspirál. A körülmények miatt azonban a revizionizmus a jelen idők nagy intellektuális kalandjává is vált.
A francia apától és skót anyától 1929-ben született Robert Faurisson klasszikus (francia, latin, görög) irodalmat oktatott, majd a modern és kortárs francia irodalom szövegelemzésére, valamint irodalmi, történelmi és tömegtájékoztatási szövegkritikára szakosodott. A párizsi Sorbonne-on és a Lyoni Egyetemen tanított mindaddig, amíg revizionista állásfoglalásai miatt el nem tiltották az oktatástól. Számos esetben elítélték, tízszer szenvedett el fizikai támadást. Franciaországban a sajtó, a rádió és televízió ugyanúgy bojkottálja őt, mint az összes többi revizionistát. Művei között: Écrits révisionnistes (1974-1998) I-IV.

Figyelmeztetés

Jelen előadás címe „A revizionizmus győzelmei", nem pedig „A revizionizmus története" vagy „A revizionista tézis érvei". Csak azokat a győzelmeket tárgyalja, amelyeket nyíltan vagy burkolt formában ellenfeleink fölött arattunk. Ne várjanak tehát szisztematikus hivatkozásokat revizionista szerzőkre vagy művekre. Ha mégis ajánlanom kellene a revizionista olvasmányok rövid áttekintését, mindenekelőtt Arthur Robert Butz 1976-ban publikált, The Hoax of the Twentieth Century / The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry (A XX. század rossz vicce/Az európai zsidóság feltételezett megsemmisítése ellen) című kiváló referenciaművét említeném, amelyet létezése óta senki sem próbált megcáfolni, olyan szilárd alapokon nyugszik. Különösen az öt figyelemre méltó melléklettel kiegészített 2003-as kiadását ajánlom. Ugyancsak el kellene olvasni Fred Leuchter híres, An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland (Mérnöki jelentés az auschwitzi, birkenaui és majdaneki állítólagos kivégző gázkamrákról) című szakértői vizsgálatát. Ennek a torontói Samisdat Press által 1988-ban kiadott,

Ma történt

Február 13.
1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres keresztes hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnek egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek" szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé", dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber" Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni bűntettek egyike volt, amelynek okozóit Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának puszta eszköze lett volna", írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

1974. február 13. A Szovjetunió

Hol él a varrómadár? És miért hívják így?

aranyborításos változatát ajánlom, amely a 42. oldalon tartalmazza egy 1988. május 14-én kelt levél szövegét arról, hogy az auschwitz-birkenaui II. és III. krematóriumok állítólagos gázkamráinak tetőzetén egyáltalán nincsenek (a gáz bejuttatására szolgáló) nyílások. Fred Leuchter emellett három másik jelentést is közzétett a gázkamrák kérdéséről. Germar Rudolf német kémikustól mindenképpen el kell olvasni a Lectures on the Holocaust/Controversial Issues Cross Examined, Theses and Dissertations Press, 2005 (PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA) című munkát, valamint azt az igen hatásos (eddig több mint harminc kötetnyi) sorozatot, amelyet a Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung cím alatt publikált, nem beszélve angol nyelvű folyóiratáról, a The Revisionistról és számos más publikációjáról, amelyek (a jelenleg 42 éves, Németországban politikai fogoly) Germar Rudolf munkásságát egészen rendkívüli tudományos emlékművé teszik. Végül emlékezzünk meg Barbara Kulaszka kanadai ügyvédnő Did Six Million Really Die?/Report of the Evidence in the Canadian „False News" Trial of Ernst Zündel, 1988 (Valóban meghalt hatmillió? /Beszámoló Ernst Zündel 1988-as kanadai „rémhír" peréről) című, 1992-ben közzétett, mintegy ezer oldalas főművéről, amelyből kitűnik, hogy az Ernst Zündel ellen a Torontói Bíróságon 1985-ben és 1988-ban indított két hosszú per során a revizionista érveléssel szembesített ellenoldal valósággal összeomlott: ez egy valódi Sztálingrád lett az ortodox történészek, köztük a legnagyobb, Raul Hilberg számára. Lényeges tanulmányokat írt a német Wilhelm Stäglich és Udo Walendy, az olasz Carlo Mattogno, a spanyol Enrique Aynat, a svájci Jürgen Graf és tucatnyi más szerző. Jórészt az amerikai Mark Webernek köszönhetően a The Journal of Historical Review (1980-2002) 97 száma alapos információforrást jelent a revizionista kutatás minden aspektusa tekintetében. Franciaországban Pierre Guillaume, Serge Thion, Henri Roques, Pierre Marais, Vincent Reynouard, Jean Plantin lépett Maurice Bardèche és Paul Rassinier nyomába. A cenzúra és az elnyomás ellenére világszerte se szeri, se száma a revizionista jellegű kiadványoknak és internetes honlapoknak.

Google - Közhasznú hirdetések

Mindazonáltal a „holokauszt" marad az egész Nyugat egyetlen hivatalos, ugyanakkor pedig a lehető leggyilkosabb vallása, amely továbbra is a legdurvább módszerekkel téveszti meg az emberek millióit: az „elgázosítottak relikviáiként" bemutatott szemüvegek, cipők és emberi hajzat kiállításával, hamisított vagy eredeti értelmükből kiforgatott fényképekkel, átértelmezett dokumentumokkal, hivatásos tanúk felvonultatásával, emlékművek, megemlékezések, ceremóniák végtelen sorával, iskolai „soatikus agymosással", az állítólagos zsidó mártírium szenthelyeire szervezett utazásokkal és lincsfelhívásokkal kísért látványos perekkel.

Ahmadinezsád elnök fején találta a szöget: a zsidók állítólagos „holokausztja" csupán egy „mítosz", vagyis a hiszékenység vagy a tudatlanság által fenntartott hiedelem. Franciaországban tökéletesen szabad azt mondani, hogy nem hiszünk Istenben, de tilos azt mondani, hogy nem hiszünk vagy akár csak kételkedünk a „holokausztban". A kételkedés mindenfajta tilalma az 1990. július 13-i törvénnyel vált formálissá és hivatalossá, amelyet a Francia Köztársaság hivatalos közlönye a következő napon, július 14-én, vagyis a köztársaság és a szabadság emléknapján tett közzé. A büntetés egy év börtön és 45 ezer eurós pénzbírság is lehet, emellett jelentős kártérítési és sajtóközlési költségeket is magába foglalhat. A joggyakorlat szerint mindez akkor is kiszabható, ha „(a tagadás) bújtatott vagy kételkedő formában vagy sejtetés útján jelentkezik" (BTK, Dalloz, Párizs 2006, 2059. old.). Franciaországnak tehát csupán egyetlen hivatalos mítosza van, mégpedig a „holokauszt", és csak egyetlen istenkáromlást ismer, amelyet a „holokauszt" sérelmére követnek el.

Személy szerint engem 2006. július 11-én ismét egy párizsi bíróság elé citáltak ez alapján a különleges törvény alapján. Az ügyemben ítélkező bíróság elnöke, Nicolas Bonnal korábban szakmai továbbképzésben részesült az internetes revizionizmus elnyomása tárgyában, mégpedig a franciaországi zsidók képviseleti szervének (CRIF) égisze alatt működő párizsi Simon Wiesenthal Központ szervezésében. Ez a zsidó szervezet „A CRIF aktívan részt vesz az európai bírók képzésében" diadalittas című közleményében nem félt urbi et orbi közzétenni, hogy Nicolas Bonnal a tanítványai közé tartozik. Ám ez nem minden. Peremben, hogy tartsák a mértéket, Anne de Fontette zsidó ügyésznő képviselte a vádat, aki egy állítólagosan szekularizált állam nevében elmondott vádbeszédében „Jahve, az ő választott népének védelmezője" bosszújára apellált a Szahar 1 nevű iráni tévéállomásnak adott revizionista jellegű telefonos interjúban bűnös Faurisson „hazug ajkai" ellen.

A revizionista kutatás konklúziói

A Harmadik Birodalom németjei ki akarták üldözni az európai zsidókat, de nem akarták őket kiirtani. „A zsidókérdés végleges területi megoldására" törekedtek, nem pedig egy bármiféle fizikai megsemmisítés értelmű „végső megoldásra" (a „munkanélküliség végső megoldásának" akarása nem jelenti a munkanélküliek halálának akaratát). A németeknek voltak koncentrációs táboraik, de nem voltak „haláltáboraik" (a szövetséges propaganda által gyártott kifejezés). Fertőtlenítő gázkamrákat működtettek a (cián alapú) Ciklon B nevű rovarölő használatával, de sohasem voltak emberirtó gázkamráik vagy kamionjaik. Krematórium-kemencéket hullák, nem pedig élőlények elégetésére használtak. A háború után az állítólagos „náci atrocitásokról" mutogatott fényképek vagy betegeket, vagy haldoklókat, vagy halottakat ábrázolnak, nem pedig meggyilkoltakat. A szövetségesek blokádja, szisztematikus bombázásaik és a csaknem hatéves konfliktus végén Németország által átélt apokalipszis miatt az éhség és a járványok, nevezetesen a tífusz nagy pusztítást okoztak az országban, különösen a keleti táborokból evakuált és élelmiszer-, orvosság és a tífusz elleni védekezéshez szükséges Ciklon B-hiánnyal sújtott foglyok tömeges érkezése miatt túlzsúfolt nyugati táborokban.

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetuniónak kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért" állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Szolzsenyicin Nobel-díjas írót. (Vö. 1922. augusztus 16.)

Az olyan mészárlásban, mint amilyen egy háború, szenvednek az emberek. A modern háborúkban a hadviselő nemzetek polgárai néha ugyanannyit szenvednek, sőt még többet is, mint a katonák. A konfliktus során, amely 1933 és 1945 között szembeállította őket a németekkel, az európai zsidóknak is szenvedniük kellett, de sokkal kevésbé, mint azt gátlástalanul állítani merészelik. Persze a németek úgy kezelték őket, mint egy ellenséges vagy veszélyes kisebbséget (amire jó okuk volt), és a III. Birodalom hatóságai kénytelenek voltak a háború miatt egyre több kényszerítő, rendőrségi vagy katonai biztonsági intézkedést foganatosítani ellenük. Egyes esetekben ezek az intézkedések odáig terjedtek, hogy internálótáborba zárták vagy kényszermunka, illetve koncentrációs táborba deportálták őket. Néha szabotázs, kémkedés, terrorizmus vagy különösen a szövetségesek javára kifejtett partizántevékenység miatt kivégeztek zsidókat, főleg az orosz fronton, de nem csupán azért, mert zsidók voltak. Hitler sohasem rendelte el vagy engedte meg, hogy valakit faja vagy vallása miatt megöljenek. Ami a hatmillió zsidó halottat illeti, ez a szám merő kitaláció, amely sohasem igazolódott be, a jeruzsálemi Jád Vásem Intézet erre irányuló erőfeszítései ellenére sem.
A legyőzött Németországgal szembeni elképesztő vádaskodásokra válaszul a revizionisták felszólították a vádaskodókat, hogy:
1. Mutassanak egyetlen olyan dokumentumot, amely véleményük szerint azt bizonyítja, hogy Hitler vagy bármelyik nemzetiszocialista elrendelte és eltervezte a zsidók fizikai megsemmisítését.
2. Mutassák meg azt a tömegpusztító fegyvert, amely egy gázkamra lett volna, mutassanak belőle egyetlen egyet Auschwitzban vagy máshol, és ha véletlenül azt állítják, hogy azért nem tudnak mutatni, mert a németek szerintük elpusztították a „bűntény eszközét", akkor legalább mutassanak olyan technikai rajzot, amely ezekről a szerintük a németek által elpusztított vágóhidakról készült volna, és magyarázzák meg, hogy ez a fantasztikus kapacitású fegyver hogyan működhetett anélkül, hogy működtetőik és segítőik halálát okozta volna.
3. Magyarázzák meg, hogy miként jutottak a hatmilliós áldozati számhoz.

Márpedig több mint hatvan év alatt a zsidó vagy nem zsidó történész-vádlók képtelenek voltak választ adni erre a három kérdésre, tehát bizonyítékok nélkül vádaskodnak. Ezt rágalmazásnak hívják.
De ami még ennél is súlyosabb: a revizionisták felsorakoztattak egy csomó valódi tényt, amelyek mind azt bizonyítják, hogy ez a fizikai megsemmisítés, ezek a gázkamrák és ez a hatmillió nem létezhettek.
1. E tények közül az első, hogy a háború teljes időtartama alatt európai zsidók milliói mindenki szeme láttára és tudtával éltek, jórészüket gyáraikban dolgoztatták a németek, akiknek nagyon hiányzott a munkaerő, a zsidók ezen millióit tehát nem ölték meg. Sőt mi több, a németek makacsul ajánlgatták a szövetségeseknek, egészen a konfliktus utolsó hónapjaiig, hogy annyi zsidót adnak át nekik, amennyit csak akarnak, azzal a kifejezett kikötéssel, hogy a zsidó telepesek által már elözönlött „nemes és bátor arab népre" való tekintettel ne küldjék őket Palesztinába.
2. E tények második, amelyet gondosan eltrejtenek előlünk, hogy egyetlen zsidó megölése halálra ítélést és kivégzést jelenthetett mindenki számára, a német katonákat is beleértve. Másként mondva, a német adminisztráció alatt élő zsidók, ha betartották az érvényben lévő rendelkezéseket, továbbra is büntetőjogi védelmet élveztek, még a fegyveres erők tagjaival szemben is.
3. E tények harmadika az, hogy az Auschwitzban vagy bárhol másutt lévő állítólagos náci gázkamrák nyilvánvaló fizikai és kémiai okok miatt egész egyszerűen elképzelhetetlenek: az emberek százainak vagy ezreinek egy helyiségben történő állítólagos ciángázosítása után mások sohasem léphettek volna be egy igazi méregfürdőbe, hogy onnan kivigyenek megannyi hullát, akik a felületi és belsőleges elgázosítást követően szó szerint érinthetetlenekké váltak volna. A ciángáz erősen hozzátapad a felületekhez, még a cementbe és a téglába is behatol, és nehéz kiszellőztetni; valósággal beivódik a bőrbe, megtelepszik a testben, összekeveredik a testnedvekkel. Az Egyesült Államokban éppen ezt a gázt használják még napjainkban is egy gázkamrában a halálra ítéltek kivégzéséhez, de ez a gázkamra acélból és üvegből készült, egy nagyon bonyolult szerkezettel van felszerelve és kezelése során rendkívüli elővigyázatosságot igényel. Elég egyszer látni az egyetlen egyén kivégzésére szánt amerikai gázkamrát, és azonnal rájövünk, hogy az állítólagos auschwitzi gázkamrák, amelyek embertömegek állítólagos megsemmisítésére szolgáltak nap mint nap, nem létezhettek és nem működhetek.

De akkor, mondják, mi lett mindazokkal a zsidókkal, akikkel kapcsolatban mi, revizionisták, kutatásaink során arra a végkövetkeztetésre jutottunk, hogy sohasem pusztították el őket? A válasz itt van előttünk, mindenki szeme láttára: az európai zsidók egy része meghalt, ahogyan a nem zsidók tízmilliói is, mégpedig a háború, az éhség és a járványok következtében, a zsidók másik része viszont, több milliónyi, szépen túlélte a háborút. Ez utóbbiak azután azt állították magukról, hogy ők „csodával határos módon" maradtak életben. Ezeknek a „túlélő" európai zsidóknak a száma 1945-ben milliókra rúgott, akik aztán szétrajzottak a világ ötven országába, kezdve Palesztinával. A zsidók teljes fizikai megsemmisítésére vonatkozó állítólagos döntés hogyan eredményezhette a „csodálatos módon" megmenekült zsidók milliót? Ha „túlélők" milliói köszönhetik életüket a csodának, az többé már nem „csoda", hanem álcsoda, hazugság, csalás.

Én a magam részéről 1980-ban egy hatvan francia szóból álló mondatban foglaltam össze a revizionista kutatások végkövetkeztetéseit, imigyen: Az állítólagos hitleri gázkamrák és a zsidók állítólagos kiirtása egy és ugyanazon történelmi hazugság

alkotóelemei, amely egy gigantikus politikai-pénzügyi szélhámosságot tett lehetővé, amelynek fő haszonélvezői Izrael Állam és a nemzetközi cionizmus, fő áldozatai pedig a német nép, de nem a vezetői, és a teljes palesztin nép.

Ma, 2006-ban, vagyis huszonhat évvel később változatlanul fenntartom ezt a mondatot, amelynek a megfogalmazásában semmiféle politikai vagy vallási rokon- vagy ellenszenv nem inspirált. Olyan bizonyított tényeken alapul, amelyeket egyrészt Maurice Bardèche kezdett el napvilágra hozni a nürnbergi perről 1948-ban és 1950-ben megjelentetett két könyvében, másrészt pedig Paul Rassinier a Le Mensonge d'Ulysse (Odüsszeusz hazugsága) 1950-es publikálásával. 1951 óta ellenfeleink, bármilyen gazdagok és hatalmasak is legyenek, és bármennyire is elszántak a revizionizmus elleni elnyomás minden lehetséges formájának gyakorlásában, évről évre folyamatosan kénytelenek igazat adni nekünk technikai, tudományos és történelmi téren. A második világháborús revizionizmus által aratott győzelmek számosak és jelentősek, de napjainkban még majdnem ismeretlenek a nagyközönség előtt. A hatalmasok mindent elkövetnek, hogy elrejtsék azokat a világon. Mindez érthető: világuralmuk valamiféleképpen az állítólagos „holokauszt" vallásán alapul. Kétségbe vonni a „holokausztot", nyilvánosan leleplezni rendkívüli szélhámosságát, letépni azon politikusok, újságírók, történészek, egyetemi oktatók, egyházi emberek álarcát, akik több mint hatvan éven át hazugságot prédikáltak, miközben kiátkozták az istenteleneket, veszélyes kalandnak számít. De ahogy látni fogjuk, az elnyomás ellenére az idő végül mégis a revizionistáknak kedvez.

Példák a revizionisták győzelmeire. Itt most csak húsz győzelemre emlékeztetnék.

1. 1951-ben Léon Poliakov zsidó történész, aki a nürnbergi perben a francia küldöttség tagja volt, arra a következtetésre jutott, hogy a III. Birodalom történetének valamennyi pontja tekintetében rendkívüli bőségben állnak rendelkezésünkre dokumentumok, kivéve egyetlen pontot: „a zsidók kiirtásának kampányát". Erről, mint írja, „egyetlen dokumentum sem maradt fenn és talán nem is létezett sohasem" (Bréviaire de la haine, Calmann-Lévy, Párizs 1974 (1951), 171. old.).
Megjegyzés: Ez egy rendkívüli engedmény a revizionista tézis számára. Ugyanis a németek által állítólagosan kitervelt, elrendelt, megszervezett és elkövetett ilyen kolosszális bűnös vállalkozáshoz szükség lett volna egy parancsra, egy tervre, egy költségvetésre és instrukciókra… Egy ilyen vállalkozás, amelyet éveken keresztül egy egész földrészen hajtottak végre és halottak millióit okozta, az írásos bizonyítékok egész folyamát hagyta volna maga után. Következésképpen, ha azt mondják nekünk, hogy talán sohasem léteztek ilyen írásos bizonyítékok, akkor az azt jelenti, hogy a kérdéses bűncselekményt nem követték el. Bármiféle dokumentum hiányában a történész nem tehet más, mint hogy hallgat. Poliakov ezt az engedményt 1951-ben tette, vagyis ötvenöt éve. Márpedig tudni kell, hogy 1951 és 2006 között az utódai ugyancsak megbuktak abban, hogy a legkisebb írásos bizonyítékot megtalálják. Időnként itt-ott történtek próbálkozások, hogy elhitessenek velünk ilyen vagy olyan felfedezést, de mint azt majd az alábbiakban látni fogjuk, minden alkalommal csalódnunk kellett.

2. 1960-ban Martin Broszat, a müncheni Jelenkori Történeti Intézet tagja írta: „Sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben, sem Buchenwaldban nem gázosítottak el zsidókat vagy más foglyokat" (Die Zeit, 1960. augusztus 19., 16. old.).
Megjegyzés: Ez a hirtelen és megmagyarázhatatlan engedmény igen jelentős. A nürnbergi perben az egyetlen gázkamra, amelyet a vád egy filmben megkockáztatott bemutatni, a dachaui gázkamra volt, és számosan tanúsították a fent említett három táborban történt állítólagos emberirtó elgázosítást. Broszat tehát burkoltan elismeri, hogy ezek a tanúvallomások hamisak voltak. Nem mondja meg nekünk, hogy mennyiben voltak hamisak. Azt sem mondja meg, hogy például az Auschwitzra, Majdanekre, Treblinkára, Sobiborra vagy Belzecre vonatkozó más tanúvallomások miért lennének továbbra is hitelesek. A nyolcvanas években Dachauban egy felirat jelezte öt nyelven, hogy a „tusolónak álcázott gázkamra", amelyet a turistáknak mutogattak, „sohasem működött". A revizionisták akkor azt kérdezték, hogy a helyiséget mennyiben lehet „emberirtó gázkamrának" minősíteni. Hirtelen a Dachaui Múzeum vezetősége eltávolította ezt a feliratot, és egy másikkal helyettesítette azt, amelyen németül és angolul a következő szöveg áll: „Gázkamra. Itt volt a potenciális tömeggyilkosság központja", hozzátéve, hogy „egyszerre akár 150 embert is elgázosíthattak" ebben a helyiségben Ciklon B-vel. Figyeljük meg a „potenciális" és az „elgázosíthattak" szavakat (angolul: „potential" és „could"). Ezeknek a szavaknak a választása egy szép kis csalásról tanúskodik, mivel a turisták körében azt a képzetet kelti, hogy a kérdéses „gázkamra" valóban ölésre szolgált, de ugyanakkor lehetővé teszi, hogy visszavágjanak a revizionistáknak: „Nem mondtuk ki nyíltan, hogy ez a gázkamra ölésre szolgált, egyszerűen csak azt mondtuk, hogy abban a korszakban annyi személy megölésére szolgált vagy szolgálhatott volna." Végkövetkeztetés: 1960-ban Broszat bármiféle magyarázat nélkül kinyilatkoztatta egy levélben, hogy Dachauban senkit nem gázosítottak el, majd a következő években a Dachaui Múzeum zavarban lévő vezetősége az idők során váltakozó különböző csalások árán megpróbálta megtéveszteni a látogatókat, elhitetve velük, hogy ebben a tusoló külsejű (merthogy az is volt) helyiségben valóban elgázosítottak embereket.

3. 1968-ban Olga Wormser-Migot zsidó történésznő a náci koncentrációs rendszerről írt egyetemi disszertációjában (Le Système concentrationnaire nazi, 1933-1945, Presses Universitaires de France, Párizs) egy egész értekezést szánt annak, amit a „gázkamrák problémájának" nevez (541-544. old.). Ebben szkepticizmusának ad hangot a gázkamráknak az olyan táborokban való létezését tanúsító híres

tanúvallomások értékével kapcsolatban, mint Mauthausen vagy Ravensbrück. Auschwitz I. tekintetében határozottan állítja, hogy ebben a táborban, ahol a turistáknak még manapság is mutogatnak egy állítólagos gázkamrát, valójában „nem volt gázkamra" (157. old.).
Megjegyzés: Hogy a legyőzötteket az emberirtó elgázosítások rettenetes vádjával sújtsák, csupán tanúvallomásokra hagyatkoztak, amelyeket nem ellenőriztek. Itt jegyezzük meg Auschwitz I. különleges esetét: 38 évvel ezelőtt egy zsidó történésznőnek volt bátorsága ahhoz, hogy megírja: ebben a táborban „nem volt gázkamra", márpedig még ma, 2006-ban is a tábort tömegesen felkereső turistáknak egy olyan helyiséget mutogatnak, amelyet megtévesztő módon „gázkamraként" merészelnek nekik bemutatni. Egy csalással állunk tehát szemben.

4. 1979-ben harmincnégy francia történész aláírt egy hosszú deklarációt, válaszul azokra a technikai érvekre, amelyeket személy szerint én vetettem fel, hogy kimutassam: a náci gázkamrák létezése és működése radikális technikai lehetetlenségekbe ütközik. A hivatalos tézis szerint Rudolf Höss, a három egymást követő auschwitzi táborparancsnok egyike bevallotta (!) és leírta, hogy Auschwitzban és Birkenauban hogyan gázosították el a zsidókat. E szerint a nagyon homályos vallomás szerint, amikor az áldozatokról úgy tűnt, hogy kiadták a lelküket, működésbe hoztak egy szellőztető berendezést és zsidó rabok egy csoportja azonnal bement a tágas terembe, hogy kivigyék onnan a hullákat és a krematórium-kemencékbe szállítsák azokat. Höss azt mondta, hogy a zsidók hanyagul végezték ezt a munkát, miközben ettek és dohányoztak. Jeleztem, hogy ez lehetetlenség: nem lehet dohányozva bemenni egy ciánhidrid savval (egy virulens, penetráns és robbanásveszélyes gázzal) teli helyiségbe, hogy onnan kínos erőlködéssel kivigyék a ciánnal telített, vagyis érinthetetlen hullák ezreit. Deklarációjukban a harmincnégy történész erre azt válaszolta, hogy „nem kell kérdezni, hogy technikailag hogyan volt lehetséges egy ilyen tömeggyilkosság, amely technikailag azért volt lehetséges, mert megtörtént" (Le Monde, 1979. február 21., 23. old.).
Megjegyzés: Ez a válasz a feltett kérdés megkerülése. Ha ily módon kitérünk a válasz elől, ez azért van, mert képtelenek vagyunk válaszolni. És ha harmincnégy történész ennyire képtelen megmagyarázni, hogy egy ilyen nagyságú bűntettet hogyan követtek el, akkor ez azért van, mert ez a bűncselekmény kihívást jelent a természet törvényeivel szemben, tehát csak képzelgés.

5. Ugyancsak 1979-ben az amerikai hatóságok végre elhatározták, hogy közzéteszik az Auschwitz fölött készített légi felvételeket, amelyeket addig rejtve tartottak. Cinizmusból vagy naivitásból, a publikáció két szerzője, Dino A. Brugioni és Robert G. Poirier, a CIA volt tagjai, a kis fotógyűjteménynek a The Holocaust Revisited címet adta, és különböző helyeken a „gázkamra" feliratot szerepeltette, a kommentárjaikban azonban semmi nem igazolta ezeket az elnevezéseket (Central Intelligence Agency, Washington 1979. február, ST-79-10001).
Megjegyzés: Ma, 2006-ban ez a csalás Colin Powell volt amerikai védelmi miniszter szánalmas demonstrációjára emlékeztet, aki ugyanilyen módon, vagyis légi felvételekre helyezett feliratokkal igyekezett bizonygatni azt, hogy Szaddám Huszein Irakjában „tömegpusztító fegyvereket" gyártó üzemek vannak. Valójában ezek az auschwitzi felvételek megcáfolják a náci gázkamrák elméletét. Csupán békés krematóriumokat lehet rajtuk felismerni, az állítólagos vetkőztetőkbe és az állítólagos gázkamrákba való belépésre várakozó és előttük összeterelt bármiféle embertömeg nélkül. A környékbeli terület nyílt és mindenhonnan belátható. A krematóriumokat övező kertecskék virágágyai teljesen épek és nem hordják ezer meg ezer ember mindennapos taposásának nyomait. A harmadik számú krematórium például – és ezt az Auschwitzi Múzeum megbízható dokumentumaiból tudjuk – egy focipályával határos és közel van egy röplabda- pályához (Hefte von Auschwitz, 15, az 56. és a 64. oldal melléklete). Ugyancsak közel van a férfitábor 18 kórházbarakkjához. A szövetségesek 32 esetben végeztek légi felderítést e fölött a zóna fölött, amely Monowitz fontos ipari létesítményeit is magába foglalta. Érthető, hogy többször is bombázták az ipari szektort, miközben a lehetőség szerint megkímélték azt, ami nyilvánvalóan egy koncentrációs-, munka és tranzittábor volt, nem pedig egy „haláltábor", amelyre végeredményben csak néhány eltévedt bomba hullott.

6. Párizsban 1982. április 21-én létrehoztak egy egyesületet (ASSAG), „hogy felkutassák és ellenőrizzék azokat a tényezőket, amelyek mérges gáz használatát bizonyítják a nemzetiszocialista rendszer vezetői részéről Európában különböző nemzetiségű emberek meggyilkolása végett; hogy hozzájáruljanak e bizonyítéktényezők közzétételéhez és e célból hazai és nemzetközi hasznos kapcsolatokat kössenek". Az alapító okirat 2. cikkelye szerint „az egyesület addig áll fenn, amíg az 1. cikkelyben lefektetett tárgyát meg nem valósítja". Márpedig ez az egyesület, amelyet tizennégy személy – köztük Germaine Tillion, Georges Wellers, Geneviève Anthonioz született De Gaulle, Bernard Jouanneau és Pierre Vidal-Naquet – alapított, csaknem negyedszázados fennállása alatt sohasem publikált semmit, és továbbra is létezik 2006-ban. Ha egyesek tévesen azt állítanák, hogy a Chambres à gaz, secret d'État (Gázkamrák mint államtitok) című könyvet mégis csak kiadta, akkor emlékeztetni kell őket arra, hogy valójában egy német nyelven Eugen Kogon, Hermann Langbein és Adalbert Rückerl által közzétett munka francia fordításáról van szó, amelyhez az ASSAG néhány tagja is hozzájárult néhány írásával (Éditions de Minuit, Párizs 1984).
Megjegyzés: Már maga a mű címe is jelzi a tartalmát. A gázkamrákról készült légifelvételek, rajzok, vázlatok, a bűn fegyverére vonatkozó szakvélemények helyett az olvasó csak állítólagos „bizonyítéktényezőkre" (de nem „bizonyítékokra") épülő

spekulációkat talál benne, mégpedig azért, mert – legalábbis a szerzők állítása szerint – ezek a gázkamrák a lehető legnagyobb titkot, igazi „államtitkot" képeztek. Márpedig ha létezik „tömegpusztító fegyver", amely megfelelő szakvéleményt érdemelt volna, akkor ez a fegyver ilyen, ugyanis anomáliát képvisel a tudomány történetében legalább két okból: egyrészt mert nem volt előzménye és folytatása, másrészt pedig mert a semmiből tűnt fel és ugyanoda tért vissza. Márpedig a tudománytörténet nem ismer egyetlen ilyenfajta jelenséget sem. Mindenesetre magából abból a tényből kiindulva, hogy még manapság is létezik, elmondhatjuk az ASSAG nevű egyesületről, hogy még mindig nem valósította meg azt a célját, amelyre immáron negyedszázada alapították, tehát még sem bizonyítékot, sem bizonyítékténnyezőt nem talált a „náci gázkamrák" létezésére vonatkozóan.

7. 1982. június 29. és július 2. között a párizsi Sorbonne Egyetemen nemzetközi tanácskozásra került sor két zsidó történész, François Furet és Raymond Aron elnökletével, szervezői szerint abból a célból, hogy ünnepélyesen és nyilvánosan válaszoljanak Robert Faurissonnak és az őt támogató „maréknyi anarcho-kommunistának" (utalás Pierre Guillaume-ra, Jean-Gabriel Cohn-Bendit-ra, Serge Thionra, valamint más, néha zsidó libertáriusokra). Az utolsó napon, az annyira várt sajtótájékoztatón a két szervezőnek nyilvánosan be kellett ismernie, hogy „a legtudományosabb kutatások ellenére" sem találták meg Hitlernek a zsidók kiirtására vonatkozó parancsát. Ami a gázkamrákat illeti, rájuk még csak utalás sem történt.
Megjegyzés: Ez a tanácskozás volt az első kísérlet, hogy bemutassák a nagyközönségnek, hogy a revizionisták hazudnak. Mint az ugyanilyen fajtájú többi kollokviumon (nevezetesen a Sorbonne-on 1987-ben), a revizionisták részvételét itt is megtiltották, és ahogy kivétel nélkül mindegyik, ez is teljes kudarccal végződött a szervezők számára.

8. 1983. április 26-án ért véget másodfokon az a hosszú per, amelyet zsidó szervezetek indítottak ellenem 1979-ben „történelemhamisítás" (sic) által megvalósított „károkozás" miatt. Ezen a napon a párizsi polgári fellebbviteli bíróság első kamarájának Grégoire bíró által elnökölt A-szekciója, miközben megerősítette elítélésemet „károkozásért", nyomatékos elismerését fejezte ki kutatásaim minősége iránt, kifejtve, hogy a gázkamrákra vonatkozó írásaimban a felszínesség, a hanyagság, a szándékos tudatlanság, a hazugság semmilyen nyomát nem lehetett felfedezni, és hogy következésképpen „a Faurisson úr által (a gázkamrák vonatkozásában) kifejtett konklúziók értéke kizárólag a szakértők, a történészek és a közönség megítélésére tartozik".
Megjegyzés: Ha a gázkamrák elméletét megcáfoló munkák szerzőjénél sem felszínességet, sem hanyagságot, sem szándékos tudatlanságot, sem hazugságot, sem „hamisítást" nem lehet felfedni, ez annak a bizonyítéka, hogy ezek a munkák egy komoly, lelkiismeretes, feddhetetlen és hiteles kutató eredményei, mégpedig olyan fokon, hogy jogunk van nyilvánosan állítani, amint azt ő teszi, hogy az említett gázkamrák létezése csupán egy mítosz.

9. 1983. május 7-én Simone Veil, aki zsidó és maga is „holokauszt-túlélő", a gázkamrák kapcsán kijelentette: „A gázkamrák létezésének tagadása miatt Faurisson ellen indított perben a felpereseket arra kényszerítik, hogy formális bizonyítékot adjanak a gázkamrák valódiságára nézve, holott mindenki tudja, hogy a nácik lerombolták ezeket a gázkamrákat és szisztematikusan megöltek minden tanút" (France-Soir Magazine, 1983. május 7., 47. old.).
Megjegyzés: Ha nincs meg a bűn fegyvere, és nincsenek tanúk sem, akkor mi marad? Mit gondoljunk azokról a helyiségekről, amelyeket a megtévesztett látogatók millióinak gázkamraként mutogatnak? Mit gondoljunk azokról, akik tanúként jelentkeznek, vagy éppen a gázkamrák „csodálatos módon" megmenekültjeként? A maga részéről Simone Veil az első holokausztikus tekintély, aki ily módon értésre adta, hogy az elgázosítások minden állítólagos tanúja csak hamis tanú lehet. Már 1979. március 6-án, a Holocaust című amerikai filmsorozat francia tévévitáján megvetést mutatott a „gázkamra tanújaként" bemutatott Maurice Benroubi iránt, aki hirtelen rendkívül visszafogottnak bizonyult a L'Express című hetilapban nem sokkal korábban (1979. március 3-9., 107-110. old.) megjelent tanúskodásához képest.

1 **2** **következő ›** **utolsó »**

» A hozzászóláshoz **regisztráció** és **belépés** szükséges

Rovatok
- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés
Keresés

Hírlevél
Iratkozzon fel hírlevelünkre!
Email cím: *
Feliratkozás
Leiratkozás
Beküldés

Belépés
Felhasználói név: *
Jelszó: *
Belépés
- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció
- **Friss tartalom**
- **Hírolvasó**

Címlap

Prof. Robert Faurisson: A revizionizmus győzelmei

antidogma.hu, p, 2007/12/28 - 16:31 Soá-mánia

10. 1961-ben a zsidó Raul Hilberg, az ortodox történészek Number One-ja közzétette fő művének első kiadását, 1985-ben pedig az alaposan átdolgozott második kiadását. E két kiadás között jelentős az eltérés, amely csak a revizionisták által időközben aratott sorozatos győzelmekkel magyarázható. Az első kiadásban a szerző hidegen kijelentette, hogy „az európai zsidók kiirtása" a Hitler által kiadott két egymást követő parancs következménye, amelyeknek azonban nem pontosította sem a dátumát, sem a tartalmát. Ezután igyekezett aprólékosan megmagyarázni e megsemmisítés politikai, adminisztratív és bürokratikus folyamatát; például egészen odáig ment, hogy azt írta: Auschwitzban a zsidók megsemmisítését az a hivatal szervezte, amelyet egyszerre bíztak meg a ruhák fertőtlenítésével és az emberi lények megsemmisítésével (The Destruction of the European Jews, 1961, újra kiadva 1979-ben a chicagói Quadrangle Books által, 177., 570. old.). 1983-ban azután, miután teljesen lemondott erről a magyarázatról, Hilberg hirtelen azt állította, hogy „az európai zsidók kiirtása" végeredményben terv, szervezet, központosítás, költségvetés nélkül zajlott, hála „a szellemek hihetetlen találkozásának, a konszenzuális gondolatávitelnek egy óriási bürokrácián", a német bürokrácián belül (an incredible meeting of minds, a consensus mind reading by a far-flung bureaucracy) (Newsday, New York, 1983. február 23., II/3. old.). Ezt a magyarázatot Hilberg eskü alatt fogja megerősíteni az 1985-ös Zündel-perben Torontóban, 1985. január 16-án (jegyzőkönyv, 848. old.); majd újból megerősíti, de más szavakkal, művének jelentősen átírt kiadásában (The Destruction of the European Jews, Holmes and Meier, New York 1985, 53., 55., 62. old; franciául La Destruction des juifs d'Europe, Fayard, Párizs 1988, 51., 53., 60. old.). Végül pedig ismét megerősítette 2006 októberében a Le Monde-nak adott interjújában: „Nem volt előzetes vezető séma. Ami a döntés kérdését illeti, ez részben megoldatlan: sohasem találták meg Hitler saját kezűleg aláírt parancsát, kétségtelenül azért, mert ilyen dokumentum sohasem létezett. Meggyőződésem, hogy a bürokráciákat egyfajta látens struktúra mozgatta: minden döntés egy másikat vont maga után, aztán ismét egy másikat, és így tovább, még ha nem is lehet pontosan előrelátni a következő szakaszt" (Le Monde des livres, 2006. október 20., 12. old.).
Megjegyzés: A zsidó genocídium elsőszámú történésze tehát annyira zavarba esett, hogy hirtelen megtagadta önmagát és egy gigantikus tömeggyilkosságot akként magyarázott, mintha az valamiféleképpen a Szentlélek-művelet által történt volna meg. A „szellemek találkozására" hivatkozik ugyanis a bürokrácián belül, és ezt a találkozást „hihetetlennek" minősíti. Ha hihetetlen, miért kellene hinni benne? A hihetetlennek hinni kell? Megemlíti a „gondolatátvitelt" is, amelyet „konszenzuálisnak" minősít, de valójában puszta intellektuális spekulációról van szó a természetfölöttibe vetett hiedelem bázisán. Hogyan hinnénk egy ilyenfajta jelenségben, különösen egy óriási bürokratikus apparátuson belül, és még inkább a III. Birodalom bürokráciáján belül? Egyébként Hilberghez hasonlóan a hivatalos történészek az 1980-1990-es években kezdték elhagyni a történelmet és kezdtek a metafizikához és a zsargonhoz fordulni. Azon kezdtek el morfondírozni, hogy vajon „intencionalistának" vagy „funkcionalistának" kell lenniük, vagyis azt kell feltételezniük, hogy a zsidók megsemmisítése egy (mindeddig még nem bizonyított) szándék (intenció) nyomán következett be vagy pedig ez a megsemmisítés önmagától történt meg, spontán és improvizált módon, kifejezett szándék és bármiféle terv nélkül. Ez a fajta ködös ellentmondás azon történészek zavarodottságáról tanúskodik, akik képtelenek lévén elméletüket bizonyítékokkal és dokumentumokkal alátámasztani, arra kényszerülnek, hogy az üresben elmélkedjenek. Alapjában véve egyesek, az intencionalisták azt mondják: „Szükségképpen volt egy szándék és egy terv, amelyet még nem találtunk meg, de amelyet talán egy napon fel fogunk fedezni", miközben mások azt állítják: „Nincs szükség egy szándék és egy terv bizonyítékainak a felkutatására, mert mindaz, ami történt, szándék, terv és nyom nélkül történhetett; ezen nyomok megtalálhatatlanok, mert sohasem léteztek".

11. 1986 májusában, Franciaországban, a revizionistáknak racionális választ adni képtelen és emiatt pánikba esett zsidók úgy döntöttek, hogy akcióba lépnek a

Ma történt

Február 13.
1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres keresztes hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnek egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek" szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé", dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber" Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni bűntettek egyike volt, amelynek okozóit Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának puszta eszköze lett volna", írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

1974. február 13. A Szovjetunió

Mi a legközelebbi csillag?

Google - Közhasznú hirdetések

revizionizmus törvényi elnyomásának elérése végett. Ezek a zsidók főleg Georges Wellers és Pierre Vidal-Naquet voltak, a Franciaország főrabbija, René Samuel Sirat köré tömörült barátaikkal együtt (Bulletin quotidien de l'Agence télégraphique juive, 1986. június 2., 1., 3. old.). Négy év múlva, 1990. július 13-án a francia Nemzetgyűlés zsidó elnökének, Laurent Fabius-nek köszönhetően elérték egy speciális törvény megszavazását, amely lehetővé teszi, hogy minden olyan személyt, aki a „zsidók kiirtásának" tárgyában nyilvánosan revizionista véleményt fogalmaz meg, egy évig terjedő börtönbüntetéssel, maximum 45 ezer eurós pénzbüntetéssel és egyéb szankciókkal sújtsanak. Ez az erőszakos húzás a gyöngeség nyilvánvaló jele.
Megjegyzés: Wellers-t és Vidal-Naquet-t különösen az 1983. április 26-i ítélet riasztotta meg (lásd fent, 8. pont). Az előbbi azt írta: „A bíróság elismerte, hogy (Faurisson) jól dokumentálta magát, ami nem igaz. Meglepő, hogy a bíróság lépre ment" (Le Droit de vivre, 1987. június-július, 13. old.). Az utóbbi azt írta, hogy a párizsi fellebbviteli bíróság „elismerte Faurisson munkásságának komolyságát, ami mindennek a teteje, és végeredményben csak azért ítélte el, mert rosszindulatúan járt el, amikor téziseit jelszavakba tömörítette" (Les Assassins de la mémoire, La Découverte, Párizs 1987, 182. old.).

12. 1986 augusztusában az egykori ellenálló és deportált Michel de Boüard történészprofesszor, a Caeni Egyetem irodalmi fakultásának doyenje, a L'Institut de France tagja, a Második Világháború Történelmi Bizottságban a deportálás történetével foglalkozó kutatócsoport vezetője kijelentette, hogy végső soron „a dosszié rohadt". Pontosításként elmondta, hogy a kérdéses dossziét, a német koncentrációs rendszer történetét „a mesék és a makacsul ismételgetett, nevezetesen a számok területére vonatkozó pontatlanságok, összekeverések és általánosítások tömkelege rohasztotta meg". A revizionisták kutatásaira utalva hozzátette, hogy „másrészt léteznek szigorúan logikus kritikai tanulmányok ezen túlzások képtelenségének bizonyítására" (Ouest-France, 1986. augusztus 2-3., 6. old.).
Megjegyzés: Michel de Boüard hivatásos történész volt, sőt mi több, a deportálások történetének legnagyobb francia szaktekintélye, aki 1985-ig a szigorúan ortodox és hivatalos álláspontot védelmezte. Amikor azonban elolvasta Henri Roques revizionista Kurt Gerstein SS-tiszt állítólagos tanúvallomására vonatkozó disszertációját, megértette, hogy tévedett. Ezt becsületesen be is ismerte, egészen odáig menve, hogy elmondta: ha addig személy szerint kezeskedett is a gázkamra létezéséért a mauthauseni táborban, tévesen tette ezt, mert hitt a szóbeszédnek. (1989-ben bekövetkezett korai halála egy kiemelkedő személyiségtől fosztotta meg a revizionista tábort, aki megígérte, hogy egy olyan művet fog közzétenni, amelyben óvja a történészeket a második világháború hivatalos történelmének hazugságaitól.)

13. 1988-ban Arno Mayer zsidó származású amerikai professzor, aki jelenkori európai történelmet oktat a Princeton Egyetemen, a „náci gázkamrák" kapcsán írta: „A gázkamrák tanulmányozására való források egyszerre ritkák és kétségesek" (Sources for the study of the gas chambers are at once rare and unreliable) (The „Final Solution" in History, Panthenon Books, New York 1988, 362. old., franciául La „solution finale", Pierre Vidal-Naquet előszavával, La Découverte, Párizs 1990, 406. old.).
Megjegyzés: A nagyközönség még manapság, 2006-ban is azt hiszi, hogy – mint azt a médiumok fáradhatatlanul sulykolják – a gázkamrák tanulmányozására való források számosak és vitathatatlanok. A Sorbonne 1982-es tudományos tanácskozásán Mayer, akárcsak barátja, Vidal-Naquet, nem talált elég kemény szavakat a revizionisták ellenében. Nos hát, hat évvel később, ez az ultraortodox történész immáron jelentősen közelebb került a revizionista konklúziókhoz.

14. 1989-ben Philippe Burrin svájci történész elvként feltételezve – noha bizonyítás nélkül –, hogy a náci gázkamrák és a zsidóirtás léteztek, megpróbálta meghatározni, hogy ki és mikor döntött az európai zsidók fizikai megsemmisítéséről, de ez neki sem sikerült jobban, mint „intencionalista" vagy „funkcionalista" szaktársainak (Hitler et les juifs/Genèse d'un génocide, Le Seuil, Párizs 1989). Kénytelen volt megállapítani a bűntett nyomainak hiányát, és megjegyezni azt, amit „az emberi nyom megszállott eltörlésének" nevez (9. old.). Sajnálkozik a „dokumentáció komoly hiányossága" miatt, és hozzáteszi: „Egyetlen olyan dokumentum sem maradt fenn, amely egy Hitler által aláírt megsemmisítési parancsra vonatkozik. (…) Minden valószínűség szerint a parancsot szóban adták ki. (…) a nyomok itt nemcsak kisszámúak és szórványosak, hanem nehezen interpretálhatók is" (13. old.).
Megjegyzés: Íme, egy újabb hivatásos történész, aki elismeri, hogy egyetlen dokumentumot sem tud produkálni a hivatalos elmélet támogatására. A nagyközönség azt képzeli, hogy Hitler bűnének számosak és egyértelműek a nyomai, a történész azonban, aki megvizsgálta a vonatkozó dokumentációt, semmit sem talált, csupán ritka látszólagos „nyomokat", amelyeket csak nehezen tud interpretálni.

15. 1992-ben Jehuda Bauer, a jeruzsálemi Héber Egyetem tanára a zsidógenocídiumról tartott egyik londoni nemzetközi konferencián kijelentette: „A közönség még napról-napra ismételgeti azt az ostoba történetet (the silly story), hogy a zsidók kiirtásáról Wannsee-ben határoztak" (a Jewish Telegraphic Agency közleményét a The Canadian Jewish News 1992. január 30-i száma tette közzé).
Megjegyzés: Túl azon a tényen, hogy az 1942. január 20-án Berlin-Wannsee-ben tartott gyűlés „jegyzőkönyvének" figyelmes elolvasása azt bizonyítja, hogy a németek „a zsidókérdés végleges területi (eine territoriale Endlösung) megoldását" fontolgatták, amely egy „zsidó újjászületésbe" torkollott volna egy meghatározandó földrajzi területen, Jehuda Bauer igencsak megkésett kijelentése megerősíti, hogy a zsidók kiirtására vonatkozó elmélet eme legfontosabb pontjának valójában semmi értéke sincs. A magunk részéről tegyük hozzá, hogy a zsidók kiirtását sem Wannsee-ben,

1974. február 19. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetuniónak kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért" állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Szolzsenyicin Nobel-díjas írót. (Vö. 1922. augusztus 16.)

sem máshol nem határozták el. A „haláltábor" kifejezés csak az amerikai háborús propaganda kitalációja, és példák bizonyítják, hogy a második világháború alatt akár egyetlen zsidó meggyilkolása is a német hadsereg haditanácsa és kivégzőosztaga elé juttatta a tettest, akár katona volt, akár civil, akár az SS tagja volt, akár nem (hatvan év alatt egyetlen ortodox történész sem szolgált magyarázattal az efféle tényekre, amelyeket a védelem a nürnbergi bíróság előtt felfedett).

16. 1995 januárjában Eric Conan francia történész, Henry Roussóval együtt a Vichy, un passé qui ne passe pas (Gallimard, Párizs 2001) című könyv szerzője azt írta, hogy végül is igazam volt, amikor a hetvenes évek végén hitelesen bizonyítottam, hogy a turisták milliói által látogatott auschwitzi gázkamra totális hamisítvány. Az egyik nagy francia hetilapban megnyilvánuló Eric Conan szerint „Ott minden hamisított. (…) A hetvenes évek végén Robert Faurisson annál inkább kihasználta ezeket a hamisításokat, mert a(z auschwitzi) múzeum illetékesei nem voltak hajlandók akkor elismerni azokat", majd így folytatja: „(Az olyan személyek, mint) Theo Klein inkább azt akarják, hogy hagyják a gázkamrát a jelen állapotában, de elmagyarázva a közönségnek az alakoskodást: »A történelem olyan, amilyen, elég azt kimondani, még ha nem is egyszerű, minthogy mesterségest tegyünk a mesterségeshez«." Eric Conan ezután az auschwitzi múzeum igazgatóhelyettesének elképesztő szavait idézi, aki nem hajlandó elmagyarázni a közönségnek az alakoskodást. Ezt írja: „Krystyna Oleksy (…) nem hajlandó erre: »Pillanatnyilag ebben az állapotban hagyjuk (a gázkamrának minősített helyiséget) és nem magyarázunk el semmit a látogatóknak. Ez túl bonyolult. Később majd meglátjuk«." (Eric Conan, „Auschwitz: la mémoire du mal", L'Express, 1995. január 19-25, 68. old.).
Megjegyzés: A lengyel illetékes szavai világosan jelzik: hazudtunk, hazudunk és újabb rendelkezésig továbbra is hazudni fogunk. 2005-ben megkérdeztem Eric Conant, hogy vajon az auschwitzi múzeum vezetősége közzétett-e cáfolatot vagy tiltakozott-e azon szavak miatt, amelyeket tíz évvel korábban Oleksynek tulajdonított. Azt válaszolta, hogy nem volt sem cáfolat, sem tiltakozás. 1996-ban ezt és az Auschwitz I. számú táborral kapcsolatos többi csalást is leleplezte két zsidó szerző, Robert Jan van Pelt és Deborah Dwork az egyik közös munkájukban (Auschwitz, 1270 to the Present, Yale University Press, 443. old). Íme, egy válogatás az általuk használt szavakból: „postwar obfuscation", „additions" (hozzáadások), „deletions" (törlések), „suppression" (elhallgatás), „reconstruction" (újjáépítés), „largely a postwar reconstruction" (nagyrészt egy háború utáni újjáépítés) (363. old.), „reconstructed" (újjáépített), „usurpation" bitorlás), „re-created" (újjáteremtett), „four hatched openings in the roof, as if for pouring Zyklon B into the gas chamber below, were installed (after war)" (a négy nyitható nyílást a tetőn, mintha azok a Ciklon B beöntésére [szolgáltak volna] a lenti gázkamrába, [a háború után] installálták, 364. old.), „falsified" (meghamisított), „inexact" (pontatlan), „misinformation" (félrevezetés), „inappropriate" (alkalmatlan) (367. old.), „falsifying" (meghamisítani) (369.old.). 2001-ben e Potyemkin-gázkamra hamisított jellegét abban a szövegkönyvben is elismerték, amelyet a Jean-Marc Turine és Valérie Igounet által szerkesztett Le Négationnisme című CD-Romokhoz mellékeltek, és amelyekhez Simone Veil írt előszót (Radio-France – INA, Frémeaux et Associés, Vincennes).

17. 1996-ban Jacques Baynac, a baloldali és 1978 óta határozottan revizionistaellenes francia történész végül elismeri, hogy alaposan átgondolva a dolgot, nem voltak bizonyítékok a náci gázkamrák létezésére. Mint írja, csupán „a dokumentumok, nyomok vagy más anyagi bizonyítékok hiányát" lehet megállapítani (Le Nouveau Quotidien de Lausanne, 1996. szeptember 2., 16.old. és 1996. szeptember 3., 14. old.). Mindazonáltal azt mondja, hogy továbbra is hisz e mágikus gázkamrák létezésében.
Megjegyzés: Végeredményben Baynac azt mondja: „Nincsenek bizonyítékok, de én hiszek", miközben egy revizionista azt gondolja: „Nincsenek bizonyítékok, tehát elutasítom, hogy higgyek, és az a kötelességem, hogy kételkedjem."

18. A franciaországi holokausztagadás történetének szentelt, 2000. évben kiadott könyvének (Histoire du négationnisme en France, Gallimard, Párizs) végén Valérie Igounet közzétett egy hosszú szöveget, amelynek a végén Jean-Claude Pressac, aki a revizionisták egyik legelszántabb ellenfele volt, egy valóságos kapitulációt ír alá, amikor Michel de Boüard professzor kifejezését átvéve kijelenti, hogy a koncentrációs rendszer dossziéja „rohadt", mégpedig helyrehozhatatlanul. Az önmagának feltett kérdésre, hogy tudniillik „talpra lehet-e még állítani a dolgot", azt válaszolja, hogy „túl késő", és hozzáteszi: „A táborrendszer jelenlegi, diadalmas bemutatási formája halálra van ítélve." Azzal fejezi be, hogy véleménye szerint mindaz, amit ily módon a túlságosan is valóságos szenvedések köré kitaláltak, „a történelem szemétkosarába" való (651-652. old.). 1993-1994-ben Pressac-ot, a francia zsidó Serge Klarsfeld és az amerikai rabbi Michael Berenbaum, a washingtoni Holokauszt Múzeum tudományos igazgatójának védencét világszerte rendkívüli kutatóként ünnepelték, aki az auschwitzi krematóriumokról írt könyvében (Les Crématoires d'Auschwitz/La machinerie du meurtre de masse, CNRS, Párizs 1993) úgymond letaglózta a revizionizmus hidráját. Itt, Valerie Ingounet könyvében, azután aláírja a saját kapitulációját.
Megjegyzés: A nagyközönséget tudatlanságban hagyják egy kapitális tény tekintetében. A gondviselés embere, akit az egész világsajtó olyan rendkívüli kutatónak állított be, aki végre felfedezte a náci gázkamrák létezésének tudományos bizonyítékát, ez az ember végül is beismerte tévedését. Néhány évvel később egyetlen sajtóorgánum sem jelezte a halálát.

19. 2002-ben a már említett R.J. van Pelt közzétette The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial (Indiana University Press) című munkáját. Tudjuk, hogy David

Irving, aki legfeljebb csak félig revizionista és elég rosszul ismeri a revizionista argumentációt, elvesztette azt a rágalmazási pert, amelyet óvatlanul Deborah Lipstadt amerikai zsidó egyetemi oktató ellen indított. Irving megpróbálta ügyetlenül alátámasztani azt – az egyébként tökéletesen helyes – tézist, hogy Auschwitzban nem létezett emberirtó gázkamra. Mindazonáltal egy lényeges pontot elkönyvelhetett magának, és ha Charles Gray bíró, majd utána más bírók bátrabbak lettek volna, ez a pont lehetővé tette volna számára, hogy megnyerje perét. Az érvelés négy szóban összefoglalható és én fogalmaztam meg 1994-ben: „No holes, no Holocaust" (Nincsenek nyílások, nem volt holokauszt). Lényege a következő:
1) Auschwitz a „holokauszt" központja;
2) Auschwitz-Birkenau vagy Auschwitz II. nagy krematóriumai a hatalmas auschwitzi komplexum közepén vannak;
3) E krematóriumokban állítólag egy vagy több emberirtó gázkamra volt;
4.) Ma e krematóriumok közül csupán egyetlen (a 3. számú), noha romos állapotban, de lehetővé teszi annak a helyiségnek az átvizsgálását, amelyben az állítólagos emberirtó gázkamra működött;
5) Azt állítják nekünk, hogy a helyiségbe zsúfolt zsidók elpusztítása céljából egy SS-őr az említett gázkamra beton tetején közlekedve Ciklon B granulátumot öntött a plafonon elhelyezkedő négy nyíláson keresztül a helyiségbe;
6) Elég felnéznünk a plafonra, hogy láthassuk: ezek a nyílások sohasem léteztek; 7) Tehát a bűnt nem lehetett elkövetni.
A David Irving ellen tanúskodó R.J. van Pelt kínkeservesen igyekezett minderre magyarázatot adni, de ez végül sem neki, sem munkatársainak nem sikerült. Magának Gray bírónak is el kellett ismernie „the apparent absense of evidence of holes" (a nyílások bizonyítékának nyilvánvaló hiánya) tényét (jegyzőkönyv 490. old.). Általánosabb módon is kénytelen volt kijelenteni, hogy „contemporaneous documents yield little clear evidence of the existence of gas chambers designed to kill humans" (a korabeli dokumentumok kevés világos bizonyítékot tartalmaznak az emberirtó gázkamrák létezésére) (489. old., több részletért lásd: 458-460., 466-467., 475-478. és 490-506. old.). A bíró még az ítélete szövegében is meglepetésének ad hangot: „I have to confess that, in common I suspect with most other people, I had supposed that the evidence of mass extermination of Jews in the gas chambers at Auschwitz was compelling. I have, howewer, set aside this preconception when assessing the evidence adduced by the parties in these proceedings" (Be kell vallanom, hogy feltételezhetően az emberek többségével együtt azt feltételeztem, hogy a zsidóknak az auschwitzi gázkamrákban történő tömeges megsemmisítésére vonatkozó bizonyítékok kényszerítő erejűek. Félretettem azonban ezt a prekoncepciót, amikor mérlegeltem a felek által ebben a perben előterjesztett bizonyítékokat.) (13.71). Itt most nyilvánvaló a vádaskodó történészek kudarca, és David Irvingnek meg kellett volna nyernie perét annak a megállapításnak köszönhetően, amely egy vele ellenséges bírótól származott, hogy ti. a korszak dokumentumai kétségkívül csak kevés bizonyítéktényezőt szolgáltatnak nekünk, amelyek világosak a náci gázkamrák, tehát a zsidók megsemmisítésére irányuló német politika tekintetében. Végül is nem ugyanezt állapította meg már számos másik zsidó történész is, kezdve Léon Poliakovval 1951-ben?

20. 2004-ben Florent Brayard francia történész megjelentette La „solution finale" de la question juive. La technique, le temps et les catégories de la décision (Fayard, Párizs) című könyvét. A következő évben a műről készült ismertetőben a következő három mondat olvasható: „Tudjuk, hogy a Führer nem írta meg és nem írta alá a zsidók megsemmisítésének parancsát, hogy a döntések – mert több is volt belőlük – Himmlerrel, talán Heydrich-hel és/vagy Göringgel folytatott titkos megbeszélések során születtek. Feltételezzük, hogy Hitler nem nyílt parancsot adott, hanem inkább hozzájárulását a beszélgetőpartnerei által megfogalmazott kérésekre vagy tervekre. Talán még meg sem fogalmazta azt, hanem a csönd vagy egy fejbólintás által értette meg magát" (Yves Ternon, Revue d'histoire de la Shoah, 2005. július-december, 537. old.).
Megjegyzés: Ezek a mondatok csaknem minden szavukkal azt mutatják, hogy szerzőjük kalandos spekulációkra hagyatkozik. Amikor azt meri állítani a legcsekélyebb jel nélkül, hogy Hitler talán „a csönd vagy egy fejbólintás" által értette meg magát, nem tesz mást, mint hogy átveszi a „nod" (a Führer fejbólintása) elméletet, amelyet Christopher Browning professzor fogalmazott meg a torontói Zündel-perben 1988-ban. Egyetlen revizionistaellenes meggyőződésű egyetemi oktató sem mutatkozott szánalmasabbnak és együgyűbbnek, mint ez a sábesz goj. Annál inkább igaz, hogy a revizionista győzelmek által megsemmisített hivatalos tézis végül elvesztette minden tudományos tartalmát.

A revizionista győzelmek mérlege

Miután a revizionisták sarokba szorították őket, a zsidók állítólagos fizikai megsemmisítésének hivatalos történészei végül is elismerték, hogy történelmi és tudományos szempontból nem maradt egyetlen érvük sem kegyetlen vádaskodásuk alátámasztására. Valójában ugyanis elismerik, hogy
1) nem tudnak egyetlen olyan dokumentumra sem hivatkozni, amelyik a bűnt bizonyítaná;
2) képtelenek a bűn fegyverének legcsekélyebb bemutatására;
3) nincsenek bizonyítékaik, sőt még bizonyítéktényezőik sem;
4) nem tudnak megnevezni egyetlen valódi tanút sem (lásd fent Simon Veil véleményét);
5) a dossziéjuk rohadt, menthetetlenül rohadt és a történelem szemétkosarába való;

6) a valaha hivatkozott források nem csak sokkal ritkábbaknak bizonyultak, mint azt állították, de ugyanannyira kétségeseknek is;
7) az állítólagos nyomok kevesek, szétszórtak és nehezen interpretálhatók;
8) hamisítások, torzítások, színlelések történtek a részükről;
9) a hivatalos tézis támogatására túl gyakran hivatkoztak egy „ostoba történetre" (sic), miszerint a zsidók kiirtásáról Berlin-Wannsee-ben született döntés 1942. január 20-án;
10) közülük az első, Raul Hilberg ma arra kényszerül, hogy széllel-bélelt módon mindent a német bürokrácia feltételezett kezdeményezéseivel magyarázzon, amelyekre az szerinte parancs, terv, instrukció, ellenőrzés nélkül merészen vállalkozott, egyszerűen csak a szellemek hihetetlen találkozásának és az egyetértő gondolatátvitelnek köszönhetően.
Ezek a hivatalos történészek a revizionisták egyetlen olyan típusú kérdésére vagy megállapítására sem tudtak válaszolni, hogy
1) „Show me or draw me a Nazi gas chamber" (Mutass vagy vázolj fel nekem egy náci gázkamrát);
2) „Bring me one proof, one single piece of evidence of your own choosing, on the grounds of which to assert that there was a genocide" (Hozz egy bizonyítékot, egyetlen tetszésed szerinti bizonyíték darabot, amely alapján kijelenthető, hogy volt népirtás);
3) „Bring me one testimony, one single testimony, the best one in your opinion" (Hozz egy tanúvallomást, egyetlen tanúvallomást, amely véleményed szerint a legjobb [ugyanennek a bizonyítására]); vagy
4.) „No holes, no Holocaust" (Nincsenek nyílások, nincs holokauszt).
A ring sarkába szorított udvari történészek a bíróságokhoz fordultak a revizionisták elítélésére, de minden várakozás ellenére megtörtént, hogy a bírák néhányszor odáig mentek, hogy tisztelettel adóztak a revizionisták feddhetetlenségének, vagy pedig kifejezték meglepetésüket az írásos bizonyítékok ritkasága vagy hiánya miatt. Akkor előbb Franciaországban, majd számos másik európai országban ezek a vádaskodók speciális törvényeket szavaztattak meg a revizionisták elhallgattatása végett. Ezzel aláírták a vesztüket. Azzal ugyanis, hogy különleges törvényekhez, rendőrséghez, börtönhöz fordultak, bevallották, hogy képtelenek az ész, a történelem és a tudomány érveinek használatára.

Száz másik érvre is emlékeztethetnénk itt, amelyek azt bizonyítják, hogy a történelem és a tudomány terén kő kövön nem maradt a „holokauszt" vagy a „Soá" szektásai által épített hatalmas építményből. Láthattuk, hogy e romhalmazzal szemben hogyan építkezik a revizionista irodalom épülete, ahol bőséggel fedezhetünk fel dokumentumokat, fényképeket, szakvéleményeket, periratokat, technikai és tudományos jelentéseket, tanúvallomásokat, statisztikai tanulmányokat a második világháború történetének száz aspektusára vonatkozóan, amelyek megmutatják, hogy milyen is volt valójában az európai zsidók sorsa, és eklatáns módon bizonyítják, hogy a háború zsidó verziója nagyrészt a mítosz területére tartozik. A mítosztól a zsidók eljutottak a mitológiáig, a mitológiától pedig a vallásig vagy inkább egy látszatvallásig. Ma ennek az álvallásnak a szolgálói egyre inkább olyan papokra hasonlítanak, akik továbbra is miséznek és ismételgetik a szent formulákat, de már nyilvánvalóan elvesztették a hitüket. Többé már nem hisznek igazából a „krédójukban". Ily módon például látható, hogy mintegy évtizede már azt tanácsolják híveiknek, hogy a lehető legnagyobb diszkréciót tanúsítsák a gázkamrák témáját illetően. Emlékirataiban Elie Wiesel, a nagy hamis tanú azt írta: „Jobb, ha zárva maradnak a gázkamrák az indiszkrét tekintetek és a képzelet előtt" (Tous les fleuves vont à la mer…, Le Seuil, Párizs 1994, 97. old.). Akárcsak ő, Claude Lanzmann (a Shoah c. film készítője), Daniel Goldhagen (a Hitler's Willing Executioners c. könyv szerzője), Simone Veil (az Európai Parlament fentebb idézett volt elnöke), François Léotard (volt miniszter) néhány év óta meglepően visszafogottá, óvatossá és csöndessé vált a témában. Néhány hónapja Jacques Attali (zsidó üzletember és történész) kijelentette: „A meggyilkolt zsidók döntő többségét egyénileg ölték meg a német katonák és csendőrök 1940 és 1942 között, nem pedig a később üzembe helyezett halálgyárakban" („Groupes de criminels?", L'Express, 2006. július 1., 60. old.). Az állítólagos náci gázkamrák veszteségekkel és nyereségekkel történő kiiktatásának eme hallgatólagos módszere általánossá válik. Megpróbálják az auschwitzi hazugságot a Babij Jar-i hazugsággal és más fantasztikus ukrajnai mészárlások hazugságával helyettesíteni, de állításukat ismét csak nem támasztják alá olyan tudományos bizonyítékokkal, mint amilyenek az exhumálási vagy halottkémi jelentések, ahogyan a szovjetek által Katynban, Vinnyicában vagy máshol elkövetett valódi mészárlások esetében történt. Ami pedig az auschwitzi halottak számát illeti, immáron alig-alig állítják azt, hogy kilenc millióan voltak (mint Wiesel Nuit et Brouillard c. könyvében), 8, 6 vagy 4 millióan (mint a nürnbergi perben vagy Auschwitz-Birkenau kőtábláin 1990-ig). Megelégszenek másfél millióval (mint ugyanezeken a kőtáblákon 1995 óta) vagy egymillió százezerrel vagy hétszázezerrel (mint J.-C. Pressac írta) vagy 510 ezerrel (amire Fritjof Meyer jutott 2002-ben: „Die Zahl der Opfer von Auschwitz", Osteuropa, 2003. május, 631-641. old.), noha ezek a számok sem megalapozottabbak, mint a korábbiak.

Általános konklúzió

Abban a kiváltságban van részünk, hogy a XXI. század elején tanúi lehetünk annak, amint a történelem egyik legnagyobb hazugsága komolyan megkérdőjeleződik. Hiába ragyog ezer fénnyel, a „holokauszt" mítosza valójában elhasználódik. Arra szolgált, hogy Palesztina földjén igazolja egy háborús gyarmat létrehozását, amely a „Zsidó

Állam" nevet vette fel és egy „zsidó hadsereggel" látta el magát. A nyugati világra egy zsidó vagy cionista zsarnokság igáját kényszeríti, amely az értelmiségi, egyetemi és médiavilág minden területén érezhető. Egészen a lelkéig megmérgezett egy nagy országot, Németországot. Lehetővé tette, hogy ez utóbbitól, valamint sok más nyugati országtól hatalmas összegeket zsaroljanak ki márkában, dollárban és euróban. Olyan filmekkel, múzeumokkal, könyvekkel sújt bennünket, amelyek egy talmudi jellegű gyűlölet tüzét tartják fenn. Lehetővé teszi a keresztes hadjáratra való felhívást a „Gonosz tengelye" ellen, és ehhez, rendelésre, a legszégyenletesebb hazugságok gyártását, éppen a „holokauszt" Nagy Hazugságának a mintájára, mert Adolf Hitler és Szaddám Huszein „tömegpusztító fegyvere" között nincs semmi különbség. Lehetővé teszi csaknem az egész világ megvádolását, és hogy mindenhol „megbánást" és „kárpótlást" követeljenek akár a „Jahve választott" népe ellen irányuló állítólagos cselekedetek, akár a bűntettben tanúsított állítólagos cinkosság, akár a második világháború során a zsidók sorsa iránt mutatott állítólagos közöny miatt. Számlájára irandó koncepciós perek sorozata, kezdve a gyalázatos nürnbergi perrel. Lehetővé tette legyőzött katonák ezreinek felakasztását, egy kegyetlen tisztogatást, őseik földjéről elűzött civilek millióinak deportálását, elmondhatatlan fosztogatásokat, botrányos jogi eljárások tízezreit, beleértve azokat, amelyeket manapság folytatnak nyolcvan vagy kilencven éves aggastyánok ellen, akik ellen hamis tanúvallomásokat tettek „csodálatos módon" megmenekült zsidók. E borzalmaknak, ennek a mértéktelen gyűlöletnek és hazugságnak, ennek a „hübrisznek", amelyet a sors egyszer még mindenképpen megbüntet, röviden, mindezeknek a túlzásoknak véget kell érniük. Egyetlen nép sem volt türelmesebb ezzel a zsidó vagy cionista „hübrisszel", mint az arab nép; márpedig ez a nép eljutott a türelme végére. Meg fog szabadulni az izraeli igától, és meg fogja értetni a Nyugattal, hogy eljött az ideje egy valódi béke megkeresésének, ahelyett, hogy fegyveresen támogatnak egy mesterséges államot, amely csak erővel képes fenntartani önmagát. Nyugaton is és az Egyesült Államokban is felnyílik egyesek szeme, és az emberek rádöbbennek arra, hogy mit is kockáztat a nemzetközi közösség, ha ilyen hosszú időn át aláveti magát a „holokauszt" hamis vallásának, amely Izrael Állam elsőszámú fegyvere, pallosa és védőpajzsa.

Gyakorlati konklúzió

Amint azt tudjuk, Auschwitz szívében található egy emblematikus gázkamra. Eddig több mint harmincmillió turista látta. Egy csalásról van szó. Ezzel minden történész tisztában van, és ezt az auschwitzi állami múzeum vezetősége is jobban tudja bárkinél. Márpedig a lengyel kormány kérésére az UNESCO 1979. október 26-án felvette a tábort a világörökség kulturális javainak listájára, azzal az UNESCO-ra háruló teherrel, hogy megőrizze annak eredetiségét. Részemről tehát azt javaslom, hogy az UNESCO foglalkozzon ezzel a csalással, amely támadást jelent az oktatás, a tudomány, a kultúra ellen. Általánosabb módon átvehetjük Jean-Gabriel Cohn-Bendit 1979-es szavait: „Harcoljunk tehát, hogy lerombolják ezeket a turistáknak mutogatott gázkamrákat a táborokban, amelyekről most már tudjuk, hogy egyáltalán nem volt belőlük" (Libération, 1979. március 5., 4. old.).

Más gyakorati módon is lehet harcolni a „holokauszt" mítoszának zsarnoksága ellen, kezdve azzal, hogy bemutatjuk az egész világnak ezeket a „revizionista győzelmeket", amelyeket eddig elrejtettek előle. Bízom az itt megjelent revizionistákban, hogy más módszereket is fognak számunkra javasolni.

A nagylélegzetű hazugságot gyakorolva a „holokauszt" papjai lassanként az emberi nem ellenségeivé váltak. Több mint hatvan év óta fokozatosan megvádolják csaknem az egész világot. Fő célpontjuk természetesen Németország volt, és mindazok, akik ezen ország oldalán azt gondolták, hogy kötelességük Sztálin ellen harcolni ugyanúgy, ahogy mások, az ellentétes táborban azt gondolták, hogy kötelességük Hitler ellen harcolni. Azonban vádaskodó őrjöngésükben a zsidó szervezetek odáig mentek, hogy a szövetségeseket is ócsárolják az európai zsidók sorsa iránt tanúsított állítólagosan bűnös „közönyük" miatt. Nekiestek Rooseveltnek, Churchillnek, De Gaulle-nak, XII. Pius pápának, a Nemzetközi Vöröskeresztnek, valamint más személyiségeknek, szerveknek vagy országoknak is, mert nem leplezték le „gázkamrák" létezését. De hogyan is tarthatták valóságnak azt, ami nyilvánvalóan csak egy groteszk háborús mendemonda volt? Elég elolvasni a zsidó Walter Laqueur könyvét (The Terrible Secret, Weidenfeld and Nicholson, London 1980, 262. old.), hogy legalább harminc példát találjunk benne a szövetséges tábor teljesen jogos szkepticizmusára a zsidó forrásból eredő szóbeszédáradat iránt. Vizsgálatokat végeztettek, amelyek lehetővé tették annak megállapítását, hogy ezek a híresztelések alaptalanok. Tehát a szövetségesek és a többi vádlott nem közönyről, hanem tisztánlátásról tett tanúbizonyságot. Háború utáni beszédeikben vagy emlékirataikban ugyanezen tisztánlátást tanúsította Churchill, De Gaulle és Eisenhower, óvakodván attól, hogy akár egyetlen egyszer is említést tegyenek az állítólagos „gázkamrákról".

A háborúnak és a háborús propagandának hazugságra van szüksége éppúgy, ahogyan a keresztes háború és a keresztes szellem gyűlöletből táplálkozik. Ezzel szemben a népek közötti béke és barátság csak nyerhet a történelmi kutatás pontosságára irányuló törekvésen, amely kutatásnak teljesen szabadnak kell lennie.

Jegyzetek:

1. Eric Conan 1995-ös véleménye
Másik kényes téma: mit kezdjünk a kommunista vezetés által hagyományozott hamisításokkal? Az ötvenes-hatvanas években több épületet, amelyek eltűntek vagy megváltozott a funkciójuk, nagy tévedésekkel újjáépítettek és eredetiként mutatták be

őket. Egyeseket, amelyek túlságosan is „újak” voltak, bezártak a közönség előtt. Nem beszélve a tetvetlenítő gázkamrákról, amelyeket néha emberirtó gázkamraként mutattak be. Ezek az aberrációk nagy szolgálatot tettek a holokauszttagadóknak, akik ebből vonták le meséik lényegét. Egyedül az Auschwitz I. tábor I. krematóriumának a példája is jellemző. Ennek hullakamrájába telepítették az első gázkamrát. 1942 elején rövid ideig működött: a zóna elkülönülése, amely az elgázosításokat implikálta, megzavarta a tábor működését. 1942 április végén tehát elhatározták e halálos elgázosítások áttelepítését Birkenauba, ahol főleg zsidó áldozatokon ipari szinten alkalmazták azokat. Az I. krematóriumot később óvóhellyé alakították, operációs teremmel. 1948-ban a múzeum létrehozásakor az I. krematórium a feltételezett eredeti állapotába állították helyre. Ott minden hamis: a gázkamra mérete, az ajtók elhelyezkedése, a Ciklon B-gáz beöntési nyílásai, a kemencék, amelyeket néhány túlélő emlékei alapján építettek újjá, a kémény magassága. A hetvenes évek végén Robert Faurisson annál is jobban ki tudta használni ezeket a hamisításokat, mert akkoriban a múzeum vezetői nem voltak hajlandók elismerni azokat. Egy amerikai holokauszttagadó videofilmet forgatott a (továbbra is eredetiként bemutatott) gázkamrában, és a látogatókat is megszólítja a „leleplezéseivel”. Jean-Claude Pressac, aki elsők között állapította meg pontosan ennek a gázkamrának, valamint a háború alatt és utána rajta végrehajtott módosításoknak a történetét, azt javasolja, hogy 1942-es állapotában állítsák helyre, azon német tervek alapján, amelyeket a szovjet archívumokban talált. Mások, mint Théo Klein, inkább ebben az állapotban hagyják, de megmagyarázva a közönségnek az alakoskodás tényét: „A történelem olyan, amilyen; elég ezt kimondani, még ha nem is egyszerű, inkább, minthogy mesterségest tegyünk a mesterségeshez”. Krystyna Oleksy, akinek az igazgatói irodája, amely a volt SS-kórházat foglalja el, közvetlenül az I. krematóriumra nyílik, nem hajlandó erre: „Pillanatnyilag ebben az állapotban hagyjuk, és nem pontosítunk semmit a látogatóknak. Ez túl bonyolult. Később majd meglátjuk” (Eric Conan, „Auschwitz: la Mémoire du mal”, L’Express, 1995. január 19-25., 54-69. old.). Hosszú tanulmányában Eric Conan azt akarta megmutatni, hogy az „emlékezet” milyen messze van a történelemtől. Ezt anélkül tette, hogy kérdésessé tette volna a „holokauszt” dogmáját; egészen odáig ment, hogy kimondta hitét a „gázkamrának” nevezett tömegpusztító fegyver létezésében, és pontosaknak és bizonyítottaknak tételezett fel olyan állításokat, amelyek a legcsekélyebb tudományos alappal sem bírnak. Mégis volt bátorsága ahhoz, hogy leleplezzen súlyos hazugságokat, köztük azokat, amelyek a turistáknak Auschwitzban mutogatott emblematikus „gázkamrára” vonatkoznak. És van mersze elismerni, hogy a hetvenes évek végén igazam volt a témában. 2005-ben megkérdeztem tőle, hogy a tanulmánya kiváltott-e helyreigazításokat vagy tiltakozásokat, különösen az auschwitzi múzeum és Krystyna Oleksy részéről. Azt válaszolta, hogy „semmit”.

2. A Simone Veil által írt előszóval ellátott CD-Rom szövegkönyvében olvasható (Robert Faurisson) motivációja kizárólag az igazság szeretete, ez lenne az egyik megszállottsága. Egyetemi oktatóként Robert Faurisson szüntelenül ezt a tudományos kezességet használja a tiszteletreméltóság állítólagos biztosítékaként. Elolvassa Maurice Bardeche-t. Felfedezi Paul Rassinier-t. „Megfejti” Rimbaud-t, Lautréamont-t és Apollinaire-t. Kiváló és művelt emberként mégis egy provokátor. A hetvenes évek folyamán dolgozik. Felvázolja történelmi-irodalmi módszerét. Elmegy az auschwitzi archívumokba, ahonnan holokauszttagadása fog építkezni, amely egy valós tényen nyugszik: az Auchwitz I. tábor gázkamrája csupán egy „rekonstrukció”, mivel gyógyszerraktárként szolgált az SS számára és óvóhelyként az Auschwitz II-Birkenauban létesített gázkamra működésbe állítása után; amit láthatott (és amit még most is láthatunk), az egy feltételezett gázkamra. Ez tagadhatatlan. Robert Faurisson szerint azonban egy csalásról van szó, amelynek a zsidók a szerzői (Le Négationnisme / 1948-2000. Entretiens diffusés sur France Culture sous la direction de Jean-Marc Turine. Szövegkönyv: Valérie Igounet és Jean-Marc Turine. Előszó: Simone Veil. Frémeaux et associés, Vincennes 2001, 48. old.).

(Fordította: Hep Titusz)

« első ‹ előző 1 2

» A hozzászóláshoz regisztráció és belépés szükséges